

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrologiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

AVUI LA PARAULA ÉS
ASSALTADA PER
TOTES BANDES

Jordi
Garcia-Petit

Acadèmic numerari
de la Reial Acadèmia
de Doctors

LA COLUMNA

Salvar la paraula

Hem arribat en un punt en què per primer cop no inquieta la possibilitat de la pèrdua violenta de la democràcia, sinó la seva progressiva degradació. La novetat és que no cal suplantar la democràcia per formes totalitàries de govern, n'hi ha prou amb la perversió de la paraula i el seu ús com a mecanisme de domini, com feien els règims totalitaris del segle XX a Europa. La paraula ha estat l'instrument i el suport principal de la democràcia. De fet, aquesta no és altra cosa que la paraula del *demós*, directa o per mitjà dels seus representants. Els qui clamen honestament per la regeneració de la democràcia, estan demanant, conscients o no, la regeneració de la paraula.

AVUI LA PARAULA ÉS ASSALTADA per totes bandes. La propaganda política, la publicitat comercial, els mitjans de comunicació dependents de la propaganda i de la publicitat, les xarxes virtuals deslliurades de qualsevulla exigència de qualitat en l'expressió, la telefonia del xat són màquines capoladores del significat de les paraules. Assistim a la producció i difusió en massa de paraules falses, fal·lacies, devaluades, buides del seu significat originari, etimològic i moral. Aquella convenció que havíem assolit com a un dels èxits més preuats de la raó sobre el que volien dir les paraules s'està erosionant.

ABANS D'ENDINSAR-NOS en la reflexió

d'un contingut hem de deturar-nos a esbrinar si les paraules que l'expressen són usades rectament. Una paraula sola pot ser ambigua, ambivalent, enganyosa, enigmàtica, no significar el mateix per a tothom, ni haver estat pronunciada o escrita amb el propòsit d'enunciar el que el comú entendria. Munts de paraules (confiança, igualtat, justícia, benestar, poble...) pateixen tal degradació que ja no resulten recognoscibles pels destinataris, ni sovint tampoc pels seus emissors.

ARA SABEM QUE DARRERE la paraula reformada s'amaguen una sostracció traïdora de drets i un rosari de patiments per a una gran part de la població. I quan s'apleguen un parell o més de paraules d'aquella mena, com ara *estat propi*, ja hem construït un món de nous significats, que poden ser interpretats de diferents maneres en diferents moments. La combinació de determinades paraules multiplica els efectes enganyosos de cadascuna.

LES PARAULES QUE FIGUREN en un lloc destacat, l'encapçalament d'un editorial,

La regeneració democràtica serà una pura il·lusió sense salvar la paraula

d'una notícia, d'un article d'opinió, acostumen a ser com més atraients, més perilloses i, fins i tot, malèfiques, quan són emprades per desqualificar o per induir una certa creença. L'ús gratuït de paraules prenyades d'una càrrega històrica negativa: franquista, feixista, nazi..., s'ha generalitzat tant en la diatriba i la injúria que han perdut gairebé tot el seu significat malèvol. La seqüència és infernal: perversió de la paraula, perversió del llenguatge, perversió de la democràcia i, per contagi, perversió de les relacions socials i, àdhuc, interpersonals.

AMB UN DIA DE DIFERÈNCIA, a l'inici de les vacances d'agost, han comparegut davant el respectiu parlament dos presidents per parlar sobre casos de corrupció. Parlar al parlament obligaria al recte ús de les paraules, però l'orator i la dialèctica política s'utilitzen tot sovint per al joc de paraules i per al joc de la confusió amb les paraules. La intervenció del president del govern central ha batut rècords de deshonestat intel·lectual en l'ús espuri de les paraules. Ni dimitirà ni corregirà el seu discurs habitual, farcit de paraules vagues.

A ALEMANYA JA HAN DIMITIT els ministres de Cultura i de Defensa del govern actual, perquè en les tesis doctorals, treballs que es presenten com elaborades creacions personals amb paraules rigoroses, havien enganyat en el punt de la creació i del rigor de les paraules. Entre una tesi adulterada i corrupcions milionàries la diferència del frau és abismal, però també ho és la cultura de la paraula.

LA REGENERACIÓ democràtica serà una pura il·lusió sense salvar la paraula.

L'agost d'Al-Qaida

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

La justícia no sempre triomfa. Que li preguntin, si no, al soldat nord-americà Brian Manning, que s'exposa a passar els pròxims anys engarjolat com a autor de les filtracions, divulgades per Wikileaks, sobre alguns episodis foscos de les guerres de l'Afganistan i l'Iraq i sobre determinats secrets diplomàtics que Washington hauria volgut mantenir en l'ombra. Malgrat la cruesa de la sentència que li pot caure, Manning ha aconseguit defugir l'acusació més greu de totes, que era la d'haver "ajudat l'enemic", per la qual podia passar la resta de la seva vida entre reixes. *L'enemic*, en aquest cas, és la xarxa terrorista islàmica Al-Qaida.

Qui ha ajudat més Al-Qaida: el soldat Manning, Wikileaks o el mateix govern dels EUA?

Mentrestant, el cap de setmana passat, els EUA, el Regne Unit, França i Alemanya decidien tancar durant uns dies la majoria de les seves representacions diplomàtiques al nord d'Àfrica i al Pròxim Orient, seguint una advertència d'Interpol sobre un possible atemptat terrorista a la zona. És prou conegut que el mes d'agost és un període d'activitat especialment intensa d'Al-Qaida, i a més això coincideix amb la fugida d'alguns centenars de militants islàmics de presons a Líbia, l'Iraq i el Pakistan, que segurament s'hauran reintegrat a la seva militància terrorista.

Tots aquests esdeveniments ens porten a la gran pregunta de l'afer. Qui és el que més ha ajudat l'enemic? El soldat Manning? Wikileaks, amb el seu dirigent Julian Assange sa i estalvi a l'ambaixada equatoriana de Londres? O el govern dels EUA amb les seves il·legalitats globals i la seva deficient vigilància sobre els enemics de qui amb tant de zel es vol protegir?

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

